

Sygn. akt: I C 660/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: st. sekr. sądowy Klaudia Pluta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 roku

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko K. G. (1)

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda (...) Sp. z o.o. w W. kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył w Sądzie Rejonowym w Lublin Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 23 listopada 2015 roku pozew przeciwko K. G. (1) o wydanie nakazu zapłaty poprzez zobowiązanie pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty 173,62 zł na którą to kwotę składa się należność główna w kwocie 133,12 zł i kwota 40,50 zł skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego żądania powód podnosił, że pozwany K. G. (1) zawarł z (...) S.A umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych na okres 12 miesięcy. Została wystawiona mu polisa ubezpieczenia OC nr (...) dla pojazdu mechanicznego pozwanego marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Ochrona ubezpieczenia obejmowała okres od dnia 26 maja 2012 roku do dnia 25 maja 2013 roku. W trakcie trwania ochrony ubezpieczeniowej pozwany utracił posiadanie ubezpieczonego pojazdu. Uiszczona uprzednio przez niego rata składki ubezpieczeniowej nie pokryła jednak w całości tego okresu, w którym ubezpieczyciel faktycznie udzielał ochrony (do dnia utraty posiadania pojazdu). Dochodzona niniejszym pozvem kwota jest różnicą pomiędzy składką należną za cały okres faktycznie udzielanej ochrony liczonej proporcjonalnie do tego okresu, a ratą składki która została uiszczona przez pozwanego. Zakład ubezpieczeń zatem zyskał wierzytelność w postaci żądania dopłaty od pozwanego brakującej kwoty składki obliczonej proporcjonalnie do okresu faktycznie udzielanej ochrony (okresu posiadania pojazdu). Pozwany winien był dopłacić zatem kwotę 133,12 zł. Powstała w ten sposób wierzytelność (...) przelał na rzecz powoda na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 24.06.2014r, o czym powód informował powoda – pozew karta 2-4.

W dniu 30 listopada 2015 roku. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt VI Nc – e 2252118/15 wydał postanowienie mocą, którego to stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tut. sądowni – postanowienie karta 4 verte.

Po otrzymaniu odpisu pozwu na pierwszej rozprawie wyznaczonej na dzień 28 kwietnia 2016r. pozwany K. G. (1) wniósł o oddalenie powództwa i podniósł, iż uważa, że wszystko ma uregulowane wobec firmy (...) - zapisy protokołu z rozprawy karta 36.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Pozwany K. G. (2) był właścicielem pojazdu mechanicznego marki O. (...), o numerze rejestracyjnym (...). W odniesieniu do przedmiotowego pojazdu pozwany zawarł w dniu 25 maja 2012 roku umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z (...) Towarzystwo (...) S.A z siedzibą w W.. Umowa zapewniała okres ubezpieczenia w okresie od 26 maja 2012 roku do 25 maja 2013 roku. Określono w niej całkowitą składkę do zapłacenia na kwotę 133,12 zł w terminie 14.03.2014 roku, płatną jednorazową ratą.

dowód: -polisa zawarcia ubezpieczenia OC nr K 1032075101 karta 23.

W dniu 24 czerwca 2014 roku pomiędzy (...) Towarzystwo (...) S.A z siedzibą w W. a powodem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności obejmującej ww. umowę.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności karta 24-28

Powód wezwaniem z dnia 8 lipca 2014 roku powiadomił o cesji wierzytelności i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 155,87 zł (kwoty 133,12 zł i kwoty 22,75 zł odsetki) zł.

dowód: - wezwanie do zapłaty karta 28.

Sąd zważył.

Roszczenie powoda należało oddalić.

Powód nie wykazał zasadności kierowanego w stosunku do pozwanego żądania zapłaty.

Jak wynika z twierdzeń pozwu określonych w uzasadnieniu cytat: „Dochodzona niniejszym pozwem kwota jest różnicą pomiędzy składką należną za cały okres faktycznie udzielanej ochrony liczonej proporcjonalnie do tego okresu, a ratą składki która została uiszczona przez pozwanego. Zakład ubezpieczeń zatem zyskał wierzytelność w postaci żądania dopłaty od pozwanego brakującej kwoty składki obliczonej proporcjonalnie do okresu faktycznie udzielanej ochrony (okresu posiadania pojazdu). Pozwany winien był dopłacić zatem kwotę 133.12 zł.” - gdy tymczasem z zapisów polisy obrazującej istotne składniki umowy zawartej z pozwanym wynika, iż cała składka ubezpieczeniowa, dotycząca całego rocznego okresu ubezpieczenia winna wynosić 133,12 zł. Zatem w samym uzasadnieniu powód wskazuje, iż pozwany uścił część składki to dlaczego dochodzi jej całości jako należności głównej? W jaki sposób ta dochodzona niniejszym pozwem „dopłata” została przez powoda wyliczona sądowi I instancji nie wiadomo. Twierdzi powód, iż pozwany uścił część składki ale nie wskazał w jakiej to kwocie nastąpiła owa zapłata ani daty zapłaty. Nie wskazał również do kiedy faktycznie trwała ochrona ubezpieczeniowa jej czas trwania wyznacza przecież obliczoną przez powoda proporcjonalność zapłaty. Sąd nie ma się domyślać faktów. Sąd nie ma się domyślać podstawy faktycznej roszczenia, tym bardziej gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Sąd nie ma możliwości w świetle przedstawionego materiału dowodowego i twierdzeń powoda ocenić zasadności roszczenia.

Proces cywilny opiera się na koncepcji prawdy formalnej wynikającej z akt sądowych i inicjatywa dowodowa należy przede wszystkim do samych stron.

Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń strony i wykrycia środków dowodowych pozwalających

na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw (wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest uprawnieniem a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa sąd winien korzystać nader ostrożnie, tak by swym działaniem nie wspierać żadnej ze stron procesu.

Artykuł 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane być muszą przede wszystkim i w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał.

Ponadto samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44

W związku z powyższym, jeżeli materiał zgromadzony przez strony nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nie udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. W ocenie sądu I instancji w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego trudno uznać za niewiarygodne zeznania pozwanego, iż uregulował wszelkie należności na rzecz (...).

W świetle powyższego powództwo należało oddalić.

Odstępując od obciążenia powoda kosztami procesu Sąd miał na uwadze, że w niniejszej sprawie brak jest dowodów wskazujących, aby pozwany poniósł jakiegokolwiek koszty niezbędne do celowej obrony (art. 102 k.p.c.).